

R å d g i v e n d e   u t t a l e l s e

Dato: 7. mars 2011

Sak: 10/14

Klager: A kommune

Advokat

for kommunen: Advokat B

Innklaget: Staten v/ Barne-, ungdoms. Og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 8130 Dep
0030 Oslo

Nemnda: Tingrettsdommer Kim Heger (leder), ass. kommuneadvokat Ola Rømo
og advokat Tore Roald Riedl

Avgjørelsesform: Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på partenes skriftlige fremstilling.

Saken gjelder: Krav fra kommunen om dekning av utgifter knyttet til plassering utenfor hjemmet.

****

A = kommune

B = advokat

C = fylke

D = institusjon

E = institusjon 2

F = institusjon 3

G = sted

I møte 7. mars 2011 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak 10/14 slik

r å d g i v e n d e   u t t a l e l s e :

Saken omhandler krav fra A kommune om dekning av utgifter fra statlig barnevernmyndighet i forbindelse med at gutt født 1999, høsten 2009 måtte flyttes ut av fosterhjemmet han hadde bodd i siden høsten 2003. Kravet er knyttet til perioden xx.09.- xx.12.2009, hvor gutten hadde opphold i en institusjon som hadde fungert som avlastningstiltak for fosterhjemmet. Etter dette har gutten vært plassert i statlig barneverninstitusjon.

Bufetat har på sin side anmodet nemnda om å ta stilling til om kommunen er forpliktet til å dekke utgifter til ekstra forsterkning for den etterfølgende perioden hvor gutten har vært plassert i statlig barneverninstitusjon. Bufetat ber også nemnda ta stilling til partenes forpliktelse til å fremskaffe tiltak og ta økonomisk ansvar for gutten i årene fremover.

Nemndas mandat er avgrenset til vurderinger basert på fortolkning av bvl. §§ 9-4 og 9-5, sammenholdt med de føringer som er gitt i betalingsrundskrivet Q-6/2007. Nemnda vil bemerke at det ligger utenfor mandatet å uttale seg om partenes fremtidige forpliktelser til å fremskaffe tiltak til gutten og hvilke konsekvenser dette vil få for de økonomiske ansvarsforholdene i årene fremover.

Spørsmålet om utgiftsdekning knyttet til særskilt forsterkning i den etterfølgende perioden, vurderes heller ikke omtvistet innenfor rammene av nemndas mandat, da nemnda oppfatter at denne uenigheten dels er knyttet til om vilkårene for motregning er tilstede og dels til om Bufetat kan dokumentere ekstrautgiftene.

Den rådgivende uttalelse omhandler derfor bare det spørsmål som kommunen har reist i sin begjæring.

Sakens bakgrunn

Etter vedtak om omsorgsovertakelse har saken vært prøvd av tingrett og lagmannsretten. Av lagmannsrettens dom fra 2002 fremgår at det var knyttet bekymring til guttens omsorgssituasjon allerede fra fødsel, blant annet på grunn av morens evnemessige fungering. Hun ble diagnostisert med MDB/ADHD-problematikk og kognitiv nedsatt fungering i sine

ungdomsår, men hadde på tidspunktet for omsorgsovertakelsen fått fastslått en spesiell form for markørkromosom i alle celler som årsak til de problemene man tidligere hadde vurdert som MDB/ADHA-problematikk. Gutten bodde sammen med sin mor de to første leveår.

Den sakkyndige som var oppnevnt for å utrede saken beskrev gutten som en 2 åring med svært omfattende problematikk. Han fant det imidlertid vanskelig å si noe om hvorvidt hans problemer skyldtes en medfødt sentralnervøs skade/forstyrrelse eller om det var omsorgssituasjonen som var årsak.

Gutten var først plassert i beredskapshjem før han kom i fosterhjem i 2001. Dette fosterhjemmet klarte imidlertid ikke omsorgsoppgaven for ham, slik at han ble flyttet i beredskapshjem i 2002 i påvente av nytt fosterhjem. Han ble utredet i Habiliteringstjenesten i C i 2002. Han ble beskrevet som en gutt med psykomotorisk retardasjon og spesielt høyt aktivitetsnivå. Her ble det fastslått at han hadde partiell trisomi 18, altså en ekstra bit av kromosom 18, som ble ansett som forklaring på retardasjonsbildet med ”stor sikkerhet”. Han flyttet inn i nytt fosterhjem høsten 2003, som var tilknyttet D barne- og familiesenter. Dette fosterhjemmet klarte å ivareta gutten, men hadde stort behov for avlastning. Det ble startet med medisiner med Ritalin, og avlastning ble ivaretatt av E som er et godkjent avlastningstiltak av sosialtjenesten i A.

Gutten var en utfordring å ivareta og utviste store atferdsvansker. Han ble henvist til det psykiske helsevernet i 2005. Her ble gutten diagnostisert med F 94.1 Reaktiv tilknytningsforstyrrelse i barndommen med utgangspunkt i mange skifter av omsorgssituasjon i sine første leveår. Dette foranlediget ikke noen særskilte behandlingstiltak utover opplegget han allerede hadde tilbud om fra barneverntjenesten, PPT, sosial- og habiliteringstjenesten.

Innenfor disse rammene fungerte omsorgssituasjonen til gutten etter det opplyste tilfredsstillende fra en barnevernfaglig synsvinkel. Fostermoren til gutten ble alvorlig kreftsyk etter sommeren 2009, og var formelt indisponert som omsorgsbasis fra xx.09.09.

Situasjonen oppstod over en så kort tidsperiode at gutten måtte bli ivaretatt av avlastningstiltaket E inntil situasjonen kunne avklares nærmere. Dette innebar at gutten rent faktisk måtte være ved E også den tiden han etter barnevernloven skulle være under omsorg

av fosterhjemmet iht omsorgsvedtaket. E utøvde den omsorgen fostermor ville utøvd dersom hun ikke var syk.

I brev av xx.09.09 uttrykte Statlig regional myndighet at denne situasjonen medførte at plasseringen av gutten var å anse som en plassering etter bvl. § 4-14, bokstav c), institusjon underlagt annen lovgivning, og at Statlig regional myndighet dermed ikke hadde betalingsansvar. I brev av xx.11.09 uttrykker D barne- og familiesenter at man ikke ville klare å skaffe nytt fosterhjem til gutten grunnet hans funksjonshemming. I brev av xx.11.09 uttrykker Statlig regional myndighet at kommunen burde ha truffet et vedtak etter bvl. § 4-17 i forbindelse med den situasjonen som hadde oppstått da fostermor ble syk.

xx.12.09 ble gutten flyttet til F barnehjem hvor han fortsatt bor. Flyttingen ble gjennomført etter vedtak fra kommunen i medhold av bvl. § 4-17, hvorefter plasseringsstedet ble endret fra bvl. § 4-14, bokstav a) til bokstav b). Årsaken til flyttevedtaket var at personalet ved E ikke klarte å ivareta gutten.

Det er videre beskrevet en langvarig og fastlåst kommunikasjon mellom kommunen og Statlig regional myndighet knyttet til utgifter.

Partenes anførsler

Klager, *A kommune*, har i det vesentlige anført:

”Kommunen anser det uomtvistet at staten må bære utgiftene til "omplasseringen" av gutten da fostermor ble syk. Det faktum at man ikke signerte kontrakten, ei heller plasserte gutten i godkjent tiltak, kan ikke endre dette syn. Det oppsto en nødsituasjon, og man måtte finne en nødløsning. Det var staten som til denne dato hadde dekket utgiftene til plasseringen, utover den egenandel kommunen ville måttet betale.

Det fremstår som klart urimelig om staten rent faktisk skulle tjene på at en fostermor i eget tiltak ble syk. Kommunen har fra første dag vært villige til å diskutere hvordan man med bidrag også fra kommunen kan optimalisere guttens situasjon, så kommunen er ikke uvillig til å bidra økonomisk fremover, men forutsetter at staten dekker de påløpte kostnader”.

A kommune har nedlagt følgende påstand:

1. Bufetat v/fagteam G dekker påløpte omsorgsutgifter i henhold til brev av xx.03.10.

Innklagede, *Bufetat*, har i det vesentlige anført

”Kommunen synes å mene at barnet skal ivaretas på en barneverninstitusjon eller et fosterhjem på ubestemt tid. Bufetat mener at barn som ikke kan ivaretas godt nok innenfor barnevernet pga funksjonshemming har rett til tilbud om bolig med heldøgns omsorgstjeneste iht. sosialtjenesteloven og lov om kommunal helsetjeneste. Vi mener det med tida har blitt et svært tydelig behov for det i denne saken. Det var ikke klart på tidspunktet for omsorgsovertakelsen da han var to år gammel.

I alle saker skal det løpende vurderes om det gis riktig tilbud ut fra barnets behov. Som følge av at kommunen ikke har gitt barnet de rettigheter det har krav på etter annet lovverk har bufetat måttet lage et enetiltak for barnet på en statlig barneverninstitusjon med skjerming fra andre barn. Personalet på barneverninstitusjoner har andre faglige kvalifikasjoner enn det barn med slike funksjonshemminger har behov for.

Institusjonstilbudet til det statlige barnevernet er ikke bygget ut for å gi tilbud til barn som trenger institusjonsplass på grunn av funksjonshemminger. Bufetat har flere ganger tilrådt at A kommune utarbeider individuell plan for gutten. Dette er en rettighet han har etter sosiallovgivningen. Se for eksempel A kommunes nettsider for informasjon om individuell plan, under tjenestebeskrivelser-omsorg-individuell plan.

Det er stort behov for langsiktig planlegging av blant annet framtidig botilbud.

Omsorgsoppgaven blir tyngre ettersom gutten vokser. Det er påregnelig at barn med slike funksjonshemminger på et tidspunkt trenger et tilrettelagt botilbud utover det et privat hjem eller en barneverninstitusjon kan klare å gi.

Bufetat mener dokumentasjonen viser at kommunen har erkjent behovet for botilbud etter helse- og sosiallovgivningen, men av andre grunner har nølt med å framskaffe et slikt tilbud. Bufetat vil også påpeke at det er spesielt at kommunen ved flere anledninger høsten 2009 varslet at det vil bli truffet akuttvedtak. Dette framstår nærmest som et virkemiddel for kommunen til å avgjøre en tvist om økonomisk ansvar til sin fordel.”

Bufetat har nedlagt følgende påstand:

1. Krav fra A kommune for perioden september – desember 2009 ikke tas til følge.
2. A kommune dekker Bufetats merutgifter som skyldes funksjonshemming under opphold i barneverninstitusjon fra xx. desember 2009.
3. A kommune så snart som mulig tilbyr barnebolig etter lov om sosiale tjenester.

Nemndas bemerkninger

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernsmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktiseringen av rundskrivet erfarte staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvaret i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunens Sentralforbund (KS) og Regjeringen/ ved daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesakene oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder og seks medlemmer – alle jurister. Leder er utnevnt av departementet i samarbeid med KS, mens tre medlemmer er utnevnt av departementet på fritt grunnlag og tre medlemmer er utnevnt etter forslag fra KS. Nemnda settes i hver sak med lederen og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda (datert 17. november 2009) og for nemndas sekretariat.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4. Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten

Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller får opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5. Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen.

Den kommune som har søkt om inntak for et barn i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen

Med hjemmel i barnevernloven § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR-2003-11-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jfr. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv (se for eksempel rundskriv Q-2010-9001). Etter dette vil statlig regional barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjemsplassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned..

Barn og ungdom med funksjonshemminger - og som samtidig har behov for barneverntjenester - kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjenester, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernsloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å ”sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlige regionale barnevernmyndigheter”.

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker:

Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging, skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i denne sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

I vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS om ”Utvikling av barnevernområdet” heter det bl.a.:

Tvisteløsningsorganets virkeområde vil også typisk omfatte tilfeller der funksjonshemmede barn plasseres i fosterhjem eller i barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging. Kommunen skal da dekke den del av utgiftene ved oppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak som knytter seg til barnets funksjonshemming.

Det følger imidlertid av betalingsrundskrivet at en kostnadsdeling som beskrevet ovenfor ikke skal skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets

funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

Nemnda vil på grunnlag av ovennevnte knytte enkelte bemerkninger til lovanvendelsen.

Lovens utgangspunkt er, som det fremgår ovenfor, at regional barnevernmyndighet skal dekke utgiftene til fosterhjem og institusjon for barn under 20 år utover kommunens egenandel.

Barneverntjenestens ansvar er imidlertid subsidiært også overfor funksjonshemmede barn, og funksjonshemmede barn under barnevernets omsorg vil ha de samme rettigheter etter andre velferdslover som hjemmeboende funksjonshemmede barn. Nemnda er på dette punktet enig i det prinsipielle synet på forholdet mellom barnevernloven og de øvrige velferdslovene som kommer til uttrykk i ovennevnte retningslinjer.

Nemnda legger videre til grunn at det, slik det fremgår av retningslinjene, i tilfeller hvor funksjonshemmede barn er plassert i fosterhjem eller barneverninstitusjon, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak, må foretas en kostnadsfordeling mellom kommunen og Bufetat basert på en vurdering av hvilke tiltak ved institusjonsplasseringen som er knyttet til funksjonshemmingen. Disse utgiftene skal bæres av kommunen mens øvrige tiltak skal bæres av Bufetat. Denne fordelingen må skje etter en konkret vurdering, som nødvendigvis må bli skjønnsmessig. Etter nemndas vurdering kan det ikke være avgjørende for vurderingen om forsterkningstiltaket er hjemlet i barnevernloven. Nemnda legger også til grunn at utfallet av vurderingen både vil kunne bli at kommunen må bære alle utgiftene til særskilte tiltak, og at det skjer en fordeling av utgiftene mellom kommunen og Bufetat. Både formuleringene i rundskrivet og den sammenlignende vurdering som det legger opp til med henholdsvis barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt og hjemmeboende barn med tilsvarende funksjonshemming, taler etter nemnda syn for en slik fortolkning.

Nemnda nevner for ordens skyld at forutsetningen for en kostnadsdeling er at de særskilte tiltakene eller tilretteleggingen har sin årsak i funksjonshemmingen, jf. ordlyden i rundskrivet: *"...funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging ..."* I tilfeller hvor forsterkningstiltak alene har sin årsak i omsorgsvikten eller

grunnlaget for plasseringen, må resultatet bli at lovens normalordning legges til grunn og Bufetat bærer kostnadene utover kommunens egenandel.

I tilfeller hvor omsorgssvikten er den dominerende årsaken til funksjonshemmingen skal også lovens ordinære betalingsordning legges til grunn slik det er presisert i rundskrivet.

Avslutningsvis nevnes at når plassering av barn med funksjonshemming skjer i institusjoner som er hjemlet i andre lover, reguleres finansieringen av oppholdet av denne lovgivningen, og statlig regional barnevernmyndighet har ikke ansvar for å dekke oppholdet.

3.

Det er i denne saken verken tvist om gutten har en funksjonshemming i rundskrivets forstand eller om hva som er årsaken til funksjonshemmingen.

Av betalingsrundskrivet pkt. 4 følger presiseringer av ansvarsforholdene etter barnevernloven der det oppstår uenighet mellom kommune og stat. Fra rundskrivet hitsettes:

*Ved eventuell uenighet mellom kommunen og statlig regional myndighet, er det kommunen som avgjør om barnet har behov for et tiltak utenfor hjemmet eller ikke
(...) Det er også kommunen som avgjør om et barn har behov for plassering i fosterhjem eller institusjon.*

Den eneste beslutningsmyndighet som er tillagt Statlig regional myndighets kompetanse i enkeltsaker er valg mellom ulike institusjoner ut fra en vurdering av barnets behov. Dette har sammenheng med at det er Statlig regional myndighet som har oversikt over hvilke institusjoner innenfor barnevernssystemet som kan være best egnet. Det er imidlertid understreket tydelig i rundskrivet at denne kompetansen

(...) omfatter ikke institusjoner som er regulert i andre lover, jf. pkt. 2.5.

I herværende tilfelle hadde A kommune allerede tatt stilling til at barnet måtte plasseres utenfor hjemmet og at han skulle være plassert i fosterhjem på det tidspunktet fostermoren ble syk høsten 2009. De formelle rammene rundt plasseringen er nærmere uttrykt gjennom vedtaket fra fylkesnemnda, som senere er stadfestet av domstolene.

Når det er etablert en offentlig omsorgsbasis som i denne saken, kan situasjonen formelt sett bare endres gjennom vedtak om tilbakeføring etter bvl. § 4-21 eller et vedtak om flytting etter bvl. § 4-17. Beslutningsmyndigheten i forhold til å fremme sak om tilbakeføring og vedtak om flytting ligger hos kommunen.

Den situasjonen som oppstod i herværende sak, ved at fostermor ble akutt syk, må sammenliknes med andre situasjoner som medfører at fosterhjemmet faller bort som base for barnet uten at dette har vært barneverntjenestens intensjon, for eksempel i de situasjonene hvor fosterhjemmet sier opp fosterhjemsavtalen med umiddelbar virkning. I slike situasjoner skal det ikke treffes flyttevedtak etter bvl. § 4-17, se Kari Ofstad og Randi Skar, *Barnevernloven med kommentarer*, Oslo 2008, side 148. De formelle rammene rundt plasseringen og finansieringsansvaret for de involverte aktørene endres ikke i slike situasjoner. Dette ville i så tilfelle skape en svært uholdbar situasjon for barnet.

Statlig regional myndighet anfører i herværende sak at ivaretagelsen av gutten ved E egentlig var en plassering etter sosialtjenesteloven § 4-2 d), samt at kommunen i denne forbindelse skulle ha truffet et vedtak etter bvl. § 4-17 om flytting av barnet fra en type plasseringsalternativ (§ 4-14, bokstav a)) til et annet (§ 4-14, bokstav c)).

Nemnda er av den oppfatning at disse anførselene ikke kan føre fram. Statlig regional myndighet kan verken avgjøre på hvilket tidspunkt kommunen eventuelt skal treffe vedtak etter bvl. § 4-17 eller avgjøre at betalingsansvar ligger innenfor rammene av annet lovverk enn barnevernloven.

Den formelle endringen i herværende sak etter barnevernloven kom først gjennom kommunens vedtak om flytting i medhold av bvl. § 4-17 den xx.12.09. Dette innebærer at Statlig regional myndighet fortsatt hadde det samme ansvar for utgiftene (som oversteg den kommunale egenandel) som før fostermorens akutte sykdom, selv om gutten måtte ivaretas av E også den tiden han etter omsorgsvedtaket skulle ha vært i fosterhjemmet. E utøvde med andre ord omsorg etter barnevernloven i fostermors sted, og barneverntjenestens omsorgsansvar etter barnevernloven falt ikke bort når fostermor ble syk. Denne situasjonen vedvarte frem til flyttevedtak etter bvl. § 4-17 ble truffet xx.12.09. Nemnda oppfatter det slik

at E i denne perioden dels fungerte som avlastingstiltak etter sosialtjenesteloven, men også dels som fosterhjem etter barnevernloven i fostermors sted.

Det fremstår noe uklart for nemnda om den døgnpris som er oppgitt fra kommunens side omfatter begge de to nevnte funksjoner som E hadde overfor gutten den aktuelle perioden. Nemnda bemerker derfor at det er utgiftene knyttet til Es funksjon som fosterhjem i fostermorens sted som må følge de betalingsordninger som følger av barnevernloven.

Hvorvidt kommunen i denne saken har gitt gutten et tilstrekkelig og forsvarlig tilbud etter andre lovverk på kommunalt nivå vil eventuelt være spørsmål som må besvares av klage- og eller tilsynsorganene innenfor rammene av disse lovene.

4.

Etter dette finner tvisteløsningsnemnda at statlig barnevernmyndighet ikke ble fritatt for sitt betalingsansvar i perioden fra fostermoren ble syk frem til flyttevedtak ble truffet xx.12.09. Kommunens krav må derfor føre frem for den del av utgiftene som er knyttet til Es funksjon som fosterhjem i fostermors sted.

5.

Nemnda er av den oppfatning at uenigheten mellom partene knyttet til merutgifter som skyldes funksjonshemming ikke er omtvistet innenfor rammene av nemndas mandat, men fremstår som et spørsmål om kommunen kan motregne og om Bufetat kan dokumentere ekstraavgiftene. Denne uenigheten kan nemnda ikke ta stilling til.

Når det gjelder spørsmålet om kommunens ansvar for å fremskaffe barnebolig i fremtiden blir dette spørsmålet å avvise.

Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning:

- 1. A kommunes krav om utgiftsdekning tas til følge.*
- 2. Bufetats krav om at kommunen må tilby barnebolig så snart som mulig, avvises.*

Ola Rømo

Kim Heger

Tore Roald Riedl